

Vonnisnummer 2019/ 841.
Roinummer 18G011515
Systeemnummer 17RG36347
Repertoriumnummer
Notitienummer parket
Datum van uitspraak 15 maart 2019
Naam beklaagden

HOGER BEROEP

- op 29 maart 2019 door
 - op 5 april 2019 door het o.m. tegen
- (bet.)

**Rechtbank van eerste aanleg
Oost-Vlaanderen,
afdeling Gent
strafzaken****Vonnis**

kamer G30v

Aangeboden op
Niet te registreren

Gezien de stukken van vervolging.

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE tegen:

1063

geboren te _____ op _____, wonende te _____
van Belgische nationaliteit

beklaagde

De beklagde(n) om zijn/haar/hun verdediging voor te dragen en op conclusie van het openbaar ministerie het vonnis te horen uitspreken over volgende feiten:

Als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek;

A.

Bij inbreuk op de artikel 5, strafbaar gesteld door artikel 20§1 al 1 van het Decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode, als verhuurder, als eventuele onderverhuurder of als persoon die een woning ter beschikking stelt, een woning die niet voldoet aan de vereisten en normen van artikel 5 rechtstreeks of via tussenpersoon verhuurd, te huur gesteld of ter beschikking gesteld te hebben met het oog op bewoning, zoals gewijzigd door het Decreet van 29 maart 2013 houdende wijziging van diverse decreten wat de woonkwaliteitsbewaking betreft, vanaf 11.08.2013

in het pand gelegen te _____, kadastraal gekend als _____
eigendom van _____, geboren te _____ op _____
wonende te _____ een ongeschikte en onbewoonbare
woning te hebben verhuurd aan _____ en _____

te _____ in de periode van 01.12.2016 tot en met 05.07.2017 (st. 2-5, 19-20, 46)

VERMOGENSVOORDEEL : Art. 42 en 43 Bis S.W.B.

Tevens gedagvaard teneinde zich overeenkomstig art. 42 en 43bis van het Strafwetboek, te horen veroordelen tot de bijzondere verbeurdverklaring van 4.550 euro, zijnde

1. hetzij de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen,
2. hetzij goederen en waarden die in de plaats ervan zijn gesteld,
3. hetzij inkomsten uit belegde voordelen,

waarbij de rechter, indien de zaken niet kunnen worden gevonden in het vermogen van de beklaagde, de geldwaarde ervan dient te ramen (het equivalent bedrag).

Berekening:

huuropbrengst in de periode van 01.12.2016 tot en met 05.07.2017 of 7 maanden aan een maandelijks huurprijs van 650 euro = 4.550 euro

PROCEDURE

De rechtbank nam inzage van de stukken van de rechtspleging.

De dagvaarding werd regelmatig betekend.

De dagvaarding werd ingeschreven op het kantoor rechtszekerheid te Gent. Zij vermeldt de kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp is van de tenlasteleggingen en identificeert de eigenaar ervan zoals voorgeschreven door de wetgeving inzake hypotheek.

Bij de behandeling van de zaak en in de processtukken werd gebruik gemaakt van de Nederlandse taal.

De beklaagde werd gedagvaard om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 21 september 2018.

De zaak werd voor behandeling uitgesteld naar de terechtzitting van 18 januari 2019.

De rechtbank aanhoorde op de terechtzitting van 18 januari 2019:

– de middelen en de conclusies van de BURGERLIJKE PARTIJEN,

1. , geboren te op , wonende te

;

2. , geboren te op , wonende te

;

3. , geboren te) op , wonende te

;

in hun eis tegen de beklaagde, voorgedragen door meester Imke Vervaet, in de plaats van meester Livia Van Eeckhaut, beiden advocaat te 9000 Gent, Mathias Gesweinstraat 44, die hen ter terechtzitting vertegenwoordigt;

– de vordering van de wooninspecteur van Oost-Vlaanderen, vertegenwoordigd door meester Pieter Van Assche, in de plaats van meester Veerle Tollenaere, beiden advocaat te 9000 Gent, Koning Albertlaan 128;

– de vordering van het openbaar ministerie, uitgesproken door de heer B. Van Vossel, substituut-procureur des Konings;

– de beklaagde, , in zijn middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester Gökhan Kurtulus, advocaat te 9000 Gent, Voskenslaan 16, in de plaats van meester Kadir Sahbaz, advocaat te 9940 Evergem, Kouterstraat 16.

OP STRAFRECHTELIJK GEBIED

A. DE FEITEN

Op 13 februari 2017 ging het Agentschap Wonen Oost-Vlaanderen over tot een controle van het pand gelegen te en in eigendom toebehorende aan de beklaagde.

De woning behaalde 92 punten op het technisch verslag. Op 16 maart 2017 werd een advies tot ongeschikt- en onbewoonverklaring overgemaakt aan de burgemeester. Op 5 juli 2017 ging de Wooninspectie over tot controle.

Het pand betreft een rijwoning opgebouwd uit een gelijkvloerse verdieping met aanbouw, een eerste verdieping en een tweede verdieping onder een pannenzadeldak.

Na onderzoek behaalde het gebouw 15 strafpunten. De elektriciteitskabels op de tweede verdieping lagen op de vloer verankerd en er werden ernstige risico's op elektrocutie en brand vastgesteld.

De woning behaalde 45 punten op het technisch verslag en werd ongeschikt en onbewoonbaar verklaard. Verwarming van de woning was niet mogelijk.

Op het ogenblik van de vaststellingen werd de woning bewoond door [redacted] en hun dochter [redacted]. Uit het verhoor van de huurders met bijstand van een tolk blijkt dat er reeds bij aanvang van de huur geen verwarming van het pand mogelijk was. Er was geen leuning aan de trap die naar de eerste verdieping leidt en er waren blanke aanraakbare delen in de elektriciteitskast. De huur startte in december 2016 en bedroeg 650,00 euro per maand. [redacted] verklaarde op 4 juli 2017 dat de beklaagde enkele werken in het huis uitvoerde en een tweetal weken ervoor werden beëindigd. Ze dacht dat het huis beter was en dat alles nu in orde is.

Op 27 juli 2017 maakte het Agentschap Wonen – Vlaanderen haar herstellvordering aan het Openbaar Ministerie over.

De beklaagde werd verhoord op 20 oktober 2017. Hij verklaarde sedert drie jaar eigenaar van het pand te zijn en het pand toen gerenoveerd te hebben. Na het onderzoek van de Stad [redacted] in februari 2017 en zijn kennisname dat de woning ongeschikt en onbewoonbaar was, heeft hij werken uitgevoerd waarbij hij zich concentreerde op de veiligheidsgebreken zoals de CO-vergiftiging. Hij concentreerde zich niet op de afwerkingsgebreken. Hij kreeg een conformiteitsattest op 9 mei 2017. Hij plaatste geen verwarming omdat hij op 13 oktober 2017 de woning verkocht en de nieuwe eigenaar dit zou plaatsen. De nieuwe eigenaar zou zelf in de woning gaan wonen en op de hoogte zijn van de herstellvordering.

Er werd geen melding van herstel meer ontvangen.

B. BEOORDELING

Uit de gegevens van het strafdossier waaronder de diverse vaststellingen van de Wooninspectie en de gevoegde foto's is gebleken dat de aan de beklaagde ten laste gelegde feiten, voorwerp van de enige tenlastelegging bewezen zijn.

Ten onrechte argumenteert de beklaagde dat hij vrijgesproken dient te worden om reden dat de woning in goede staat werd geleverd aan de huurder. De verhuurder heeft niet alleen de plicht om bij de aanvang van de huur een woning ter beschikking te stellen die beantwoordt aan de normen van de Wooncode, hij is ook verantwoordelijk voor het behoud van het verhuurde goed in die toestand. Artikel 20 Wooncode stelt strafbaar wie niet-conforme goederen verhuurt en maakt geen onderscheid in functie van de oorsprong van de schade. Bovendien waren de

gebreken structureel van aard en hebben deze niets met de bewoners te maken. Het gegeven dat de beklaagde niet wetens en willens zou gehandeld hebben is bovendien niet relevant nu de aangetoonde onachtzaamheid voldoende is om het misdrijf bewezen te verklaren.

Nu op basis van de objectieve vaststellingen en de navolgende vaststellingen van de Wooninspectie gebleken is dat de beklaagde het pand verhuurde in de hem ten laste gelegde periode, terwijl het niet voldeed aan de woonkwaliteitsnormen, zijn de feiten met de daarin voorziene incriminatieperiode bewezen in hoofde van de beklaagde.

C. DE STRAFTOEMETING

De bestraffing

Artikel 20, §1 van de Vlaamse wooncode werd met ingang van 11 augustus 2013 gewijzigd door het decreet van 29 maart 2013 houdende wijziging van diverse decreten wat de woonkwaliteitsbewaking betreft (BS 1 augustus 2013). Deze wijziging beoogde de integratie van het vroegere Kamerdecreet in de Vlaamse Wooncode. De feiten blijven ook na de bovenvermelde wetwijziging strafbaar op basis van artikel 20 Vlaamse Wooncode. De straf is wel milder geworden: namelijk een gevangenisstraf van 6 maanden tot 3 jaar en een geldboete van 500,00 tot 25.000,00 euro of een van die straffen alleen.

De beklaagde heeft zich ingelaten met het verhuren van een woning die niet voldeed aan de minimumkwaliteitsnormen.

De rechtbank houdt ook rekening met het gegeven dat de feiten werden gepleegd vanuit een winst oogmerk. De beklaagde heeft op deze wijze zijn eigen economisch belang gesteld boven het belang dat de gemeenschap heeft bij kwaliteitsvolle huurwoningen.

De op te leggen straf moet duidelijk maken dat de naleving van de regels ter bescherming van de woonkwaliteit ernstig genomen moet worden en dat de beklaagde zich niet ongestraft boven de wet kan stellen.

De beklaagde liep in het verleden twee veroordelingen van de Politierechtbank op. Op 10 maart 2016 werd hij veroordeeld tot een geldboete wegens een inbreuk op de Wapenwetgeving.

De hierna bepaalde geldboete zal de beklaagde op het ontoelaatbare van zijn handelen moeten wijzen en hem ertoe moeten aanzetten dergelijke feiten in de toekomst niet meer te plegen. De beklaagde komt nog in aanmerking voor het gewoon uitstel van tenuitvoerlegging van de op te leggen bestraffing.

De beklaagde voldoet aan de wettelijke voorwaarden om de gunst van het uitstel van tenuitvoerlegging te kunnen genieten. De feiten zijn immers van aard dat zij gestraft kunnen

worden met een werkstraf of één of meer straffen van niet meer dan vijf jaar. De afwezigheid van voorgaande veroordelingen tot een criminele straf of een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden moet in acht genomen worden bij de toepassing van de strafwet.

Ingevolge de Wet van 5 februari 2016 tot wijziging van het strafrecht en de strafvordering en houdende diverse bepalingen inzake justitie (B.S. 19 februari 2016) werd artikel 8 van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie gewijzigd in die zin dat de tenuitvoerlegging van de veroordeling tot een vervangende straf niet langer kan worden uitgesteld. Deze wetswijziging trad in werking op 29 februari 2016.

Verbeurdverklaring vermogensvoordeel

Het openbaar ministerie vordert eveneens de bijzondere verbeurdverklaring van het wederrechtelijk verkregen vermogensvoordeel en begroot dit op 4.550,00 euro. Dit bedrag werd begroot op basis van de maandelijkse huurprijs van de woning.

Overeenkomstig artikel 42,3° Strafwetboek kunnen de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen worden verbeurdverklaard.

De beklaagde betwist deze vordering daar hij ongelukkig en ter goede trouw heeft gehandeld. Hi zou onophoudelijk geprobeerd hebben om zijn woning te renoveren en conform de elementaire kwaliteitsvereisten te herstellen.

De rechtbank volgt dit niet. Uit de bewezen verklaarde tenlastelegging blijkt dat de beklaagde de woning in de periode van 1 december 2016 tot en met 5 juli 2017 heeft verhuurd, terwijl die woning niet voldeed aan alle vereisten en normen zoals bedoeld in artikel 5 van de Vlaamse Wooncode. De verhuring was dan ook wederrechtelijk, zodat de huurgelden die de beklaagde tijdens die periode heeft ontvangen, dienen te worden beschouwd als illegale vermogensvoordelen die voortkomen uit het misdrijf, voorwerp van de enige bewezen verklaarde tenlastelegging.

Bij de begroting van de vermogensvoordelen die voortkomen uit een misdrijf dient geen aftrek te gebeuren van de kosten die verbonden zijn aan de realisatie van het misdrijf. De rechtbank stelt vast dat de vermogensvoordelen correct begroot werden.

Wat het bedrag ervan betreft, oordeelt de rechtbank dat de verbeurdverklaring van dit bedrag een onredelijke zware straf zou inhouden voor de beklaagde. Het bedrag wordt herleid tot 2.000,00 euro. De toewijzing van dit verbeurd verklaarde bedrag aan de burgerlijke partijen wordt bevolen.

D. WOONHERSTEL

De wooninspecteur vorderde op 27 juli 2017 het herstel. De wooninspecteur vordert dat de overtreder werken moet uitvoeren om het pand te laten voldoen aan de vereisten en normen, vastgesteld met toepassing van artikel 5 van de Vlaamse Wooncode.

De wooninspecteur vorderde de uitvoering van de werken binnen een termijn van 10 maanden na de uitspraak en dat voor het geval de veroordeling niet binnen de opgelegde termijn wordt uitgevoerd, de overtreder wordt veroordeeld tot een dwangsom van 150,00 euro per dag vertraging.

Zij vordert dat de rechter zou bevelen dat zij ambtshalve in het opgelegde herstel kan voorzien in het geval de overtreder in gebreke blijft de door de rechter bevolen werken zelf uit te voeren.

Zij vordert dat zij gemachtigd zou worden om de kosten, bedoeld in art. 17bis, §2} Vlaamse Wooncode, te verhalen op de beklaagde.

Zij vordert eveneens de onmiddellijke uitvoerbaarheid.

Ten onrechte stelt de beklaagde in zijn conclusies dat het een raadsel is waarom de wooninspectie de woning niet langer gaat inspecteren teneinde na te gaan of de woning thans voldoet. De verantwoordelijkheid voor de melding van de uitvoering van een eventueel vrijwillig herstel ligt immers bij de overtreder. Behoudens bewijs van het tegendeel geldt alleen het proces-verbaal van uitvoering als bewijs van het herstel en van de datum van het herstel (artikel 20bis, §6 Vlaamse Wooncode). Uit het dossier blijkt niet dat de beklaagde de gevorderde herstelmaatregelen niet uitvoerde. Bij gebrek aan hercontrole kan de rechtbank niet aannemen dat het pand in overeenstemming werd gebracht met de kwaliteitsvereisten.

Uit de voorgelegde stukken blijkt dat het pand thans niet meer in eigendom toebehoort aan de beklaagde.

De Wooninspecteur wijst er terecht op dat het eigendomsstatuut niet bepalend is voor de tegenstelbaarheid van de herstelmaatregel. Artikel 20bis van de Vlaamse Wooncode richt zich immers expliciet tot de overtreder, zijnde de beklaagde. De vordering is dus gegrond.

De rechtbank stelt vast dat de herstellvordering afdoende gemotiveerd en niet onredelijk is. Het herstel zoals gevorderd door de wooninspecteur en het college van burgemeester en schepenen is bijgevolg gegrond en moet worden opgelegd aan de beklaagde.

De termijn van uitvoering van de herstelmaatregelen wordt bepaald op 12 maanden.

Gelet op het feit dat de betrokken woning thans reeds verkocht is en de nieuwe eigenaar de woning zelf zou bewonen, acht de rechtbank het niet gepast om een dwangsom op te leggen.

De beklagde moet de wooninspecteur en het college van burgemeester en schepenen tijdig bij aangetekende brief of bij afgifte tegen ontvangstbewijs op de hoogte brengen van de uitvoering van de opgelegde herstelmaatregel, waarna de wooninspecteur, na controle ter plaatse, een proces-verbaal van uitvoering opmaakt dat, behoudens bewijs van het tegendeel, geldt als bewijs van het herstel en van de datum van dit herstel (art. 20bis, §6, Vlaamse Wooncode).

De veroordeling tot herstel blijft de grondslag voor het verhaal op de beklagde van de kosten van een eventueel ambtshalve herstel door de bevoegde overheid of voor een verhaal van herstellkosten die de nieuwe eigenaar in voorkomend geval zou moeten maken als gevolg van de door de beklagde gepleegde feiten.

De beklagde wordt tevens veroordeeld tot de eventuele kosten van herhuisvesting door de wooninspectie gemaakt in het kader van artikel 17bis Vlaamse Wooncode.

De rechtbank oordeelt tenslotte dat er geen afdoende redenen zijn om het vonnis uitvoerbaar bij voorraad verklaard.

OP BURGERRECHTELIJK GEBIED

De vordering van

1

en

De burgerlijke partijen vorderen in eerste instantie de huurovereenkomst nietig te verklaren.

Deze rechtbank beschikt niet over de materiële bevoegdheid terzake. Bovendien stellen de burgerlijke partijen zelf dat de huurovereenkomst reeds ontbonden is nu zij inmiddels verhuisd zijn en op 13 oktober 2017 de huurovereenkomst overnam. Deze vordering is hoe dan ook zonder voorwerp.

De burgerlijke partijen vorderen verder de terugbetaling van 21 maanden huur. Deze vordering dient te worden herleid overeenkomstig de bewezen verklaarde incriminatieperiode van 1 december 2016 tot en met 5 juli 2017, zijnde zeven maanden of 4.550,00 euro. Bovendien dient het werkelijk genot dat de huurders van de woning gedurende deze periode gehad hebben, in rekening te worden gebracht. De vordering wordt toegekend voor het redelijke en billijke bedrag van 2.000,00 euro.

De gevorderde verhuiskosten begroot op 1.000,00 euro worden bij gebrek aan bewijs als ongegrond afgewezen. Deze rechtbank is tevens niet bevoegd om te oordelen over de

teruggave van de huurwaarborg, nu deze een contractuele oorzaak heeft, zodat deze vordering wordt afgewezen als ongegrond.

De vordering van 100,00 euro wegens administratieve rompslomp kan worden toegekend zoals gevorderd.

De gevorderde schadevergoeding van 1.500,00 euro (waarbij de rechtbank aanneemt dat elke burgerlijke partij 500,00 euro vordert), wordt herleid tot het redelijke en billijke bedrag van 750,00 euro.

De rechtsvordering tot schadevergoeding wegens morele schade heeft tot doel de pijn, de smart of enig ander moreel leed te lenigen en in die mate de schade te herstellen. De morele schade is echter niet voor precieze begroting vatbaar. Het gaat in essentie om de juridische erkenning van het leed dat het slachtoffer werd toegebracht.

De rechter dient daarbij rekening te houden enerzijds met de bedragen die gebruikelijk worden toegekend ter vergoeding van dat leed en anderzijds met bijzondere omstandigheden die bij de begroting van deze schade in aanmerking moeten worden genomen.

De rechtsplegingsvergoeding wordt bepaald overeenkomstig het toegekende bedrag in hoofdsom zijnde 780,00 euro.

* * * * *

OM DEZE REDENEN, en gelet op de volgende artikelen:

art. 11, 12, 14, 16, 31, 32, 34, 35, 41 Wet van 15 juni 1935;

art. 4 Wet van 17 april 1878 - Wet houdende de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering;

art. 162, 162bis, 182, 184, 185 §1, 189, 190, 194, 195 Wetboek van Strafvordering;

art. 1, 2, 3, 7, 38, 40, 41, 42, 43, 43bis, 44, 45, 100 Strafwetboek; alsmede de artikelen en wetsbepalingen aangehaald in de tenlastelegging, zoals hiervoor omschreven;

art. 1, 2, 3 Wet van 5 maart 1952;

art. 28, 29 Wet van 1 augustus 1985;

artikel 4 §3 Wet van 19 maart 2017;

art. 1 (§1, 2° en §2), 8, 14 §1 Wet van 29 juni 1964;

art. 1382 e.v. Burgerlijk Wetboek;

rt. 1022 Gerechtelijk Wetboek;

DE RECHTBANK, recht doende **OP TEGENSPRAAK**,

OP STRAFRECHTELIJK GEBIED

Verklaart de feiten, voorwerp van de tenlastelegging A, bewezen;

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde feiten, voorwerp van de tenlastelegging A, tot een **GELDBOETE van VIJFHONDERD EURO (€500,00)**.

Verhoogt de geldboete met zeventig decimes, aldus gebracht op **VIERDUIZEND EURO (€4.000,00)**.

Beveelt dat bij gebreke van betaling binnen de termijn bepaald bij artikel 40 van het Strafwetboek, de geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van **DRIE MAANDEN**.

Beveelt dat de tenuitvoerlegging van het vonnis, in hoofde van de beklaagde, wat betreft:

* **TWEEHONDERDVIJFTIG EURO (€250,00), gebracht op tweeduizend euro (€2.000,00) van de uitgesproken GELDBOETE van VIJFHONDERD EURO (€500,00);**

zal uitgesteld worden voor een termijn van **DRIE JAAR** te rekenen vanaf heden, ingeval gedurende de proeftijd geen nieuw misdrijf wordt gepleegd dat een veroordeling tot een criminele of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel tot gevolg heeft.

Zegt dat de beklaagde verplicht is een bedrag van **VIJFENTWINTIG EURO (25,00)**, verhoogd met zeventig decimes, aldus gebracht op **TWEEHONDERD EURO (€200,00)**, te betalen als bijdrage tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Bijzondere verbeurdverklaring

Beveelt overeenkomstig artikel 42, 43 en 43 bis strafwetboek, de **bijzondere verbeurdverklaring** van een bedrag van **2.000,00 EUR** ten laste van de beklaagde, zijnde vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen en beveelt voorts de toewijzing van dit bedrag aan de burgerlijke partijen samen.

Woonherstel

Verklaart de herstellvordering van de wooninspecteur toelaatbaar en gegrond zoals hierna bepaald.

Beveelt de herstelmaatregel zoals hierna bepaald, uit te voeren.

Beveelt dat aan het pand gelegen te gelegen te kadastraal gekend als deze herstelmaatregel zijnde het uitvoeren van renovatie-, verbeterings- of aanpassingswerkzaamheden (dit is het herstel van alle gebreken), waardoor het pand voldoet aan de minimale kwaliteitsvereisten van artikel 5 Vlaamse Wooncode, dient uitgevoerd te worden.

Bepaalt de termijn voor de uitvoering van de herstelmaatregel op 12 maanden vanaf de dag waarop dit vonnis wordt uitgesproken.

Zegt voor recht dat de veroordeelde overeenkomstig artikel 20bis, §6 Vlaamse Wooncode de wooninspecteur onmiddellijk bij aangetekende brief of door afgifte tegen ontvangstbewijs op de hoogte moet brengen wanneer de opgelegde herstelmaatregelen vrijwillig werden of zullen zijn uitgevoerd.

Machtigt de wooninspecteur om zelf het herstel uit te voeren indien de veroordeelde in gebreke blijven om dat te doen.

Veroordeelt tot vergoeding van alle uitvoeringskosten in geval van ambtshalve uitvoering overeenkomstig artikel 20bis, §7 Vlaamse Wooncode.

Machtigt de wooninspecteur en het college van burgemeester en schepenen om de herhuisvestigingskosten vermeld in artikel 17bis §2 Vlaamse Wooncode te verhalen op

Wijs het meer- of anders gevorderde af als ongegrond.

Kosten

Begroot de gerechtskosten in hun geheel op 281,46 EUR.

Veroordeelt de beklaagde tot de kosten, gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, ten bate van de Staat tot heden begroot op 248,46 EUR.

Legt de veroordeelde, krachtens artikel 91, tweede lid van het K.B. van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, een vaste vergoeding op voor beheerskosten in strafzaken van **DRIËNVIJFTIG EURO ACHTENVIJFTIG CENT (€53,58)** (geïndexeerd zoals voorzien in artikel 148 K.B. 28 december 1950 en de ministeriële omzendbrief nr. 131/5 (B.S. 4 oktober 2018)).

Veroordeelt de beklaagde, krachtens artikel 4 §3 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, tot het betalen van een bijdrage aan het Fonds van **TWINTIG EURO (= 20,00 EUR)**.

OP BURGERRECHTELIJK GEBIED

De vordering van

en

Verklaart de eis van de burgerlijke partij toelaatbaar en in de hierna bepaalde mate gegrond.

Veroordeelt de beklaagde om te betalen aan de burgerlijke partijen samen het bedrag van **VIERDUIZEND VIJFHONDERDVJFENVUFTIG EURO (€4.550,00)**, te vermeerderen met de vergoedende intresten tegen de wettelijke intrestvoet vanaf 1 december 2016 tot vandaag, de gerechtelijke intrest tegen de wettelijke intrestvoet op hoofdsom en vergoedende intresten vanaf vandaag tot de dag van volledige betaling, en de kosten.

Veroordeelt de beklaagde om te betalen aan de burgerlijke partijen samen een rechtsplegingsvergoeding van **780,00 EUR**.

Wijst het meer- of anders gevorderde af als ongegrond.

Aldus gewezen en uitgesproken op de buitengewone openbare terechtzitting van 15 maart 2019

waarbij de voorschriften vervat in artikel 195 Wetboek van Strafvordering zijn nageleefd.

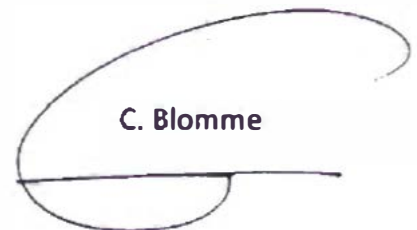
Aanwezig:

C. Blomme
I. D'haese
K. Stevens

voorzitter
substituut-procureur des Konings
griffier.

K. Stevens

C. Blomme